

גיליון

אשריכם ישראל

מאמרים וסיפורים אקטואליים
משיחותיו וכתביו של מגיד המישרים

הרב שמועון גוטסמן שליט"א

גיליון מר-חשוון תשפ"ד

גיליון חיזוק מורחב

תוכן המאמרים:

לא ישן שומר ישראל - עמ' ג'

חיזוק מיוחד בעקבות המאורעות הקשים

תפילת כל פה - עמ' י"ג

כי אם גלה סודו אל עבדיו - עמ' כ"א

דיבורים נפלאים מהרבי הקדוש בעל ה"נועם ישראל"

קו השיחות והחיזוקים: 077-260-9134

לתרומות, לתגובות, להזמנת הרצאות ולרכישת הספרים
ניתן להתקשר: 08-9743208 \ 0527608955

ניתן לקבל את הגיליון בדוא"ל: 089743208A@gmail.com

ניתן להזמין דרשות ושיעורים
ממוזה"ר שמעון גוטסמן שליט"א
בטלפון 052-760-8955

לא ישן שומר ישראל

הכלב של הפריץ

שבע שנים עברו ואף אחת מהתחזיות לא התרחשו, היהודי בא לפריץ ואמר לו: אדוני הפריץ, אתמול בלילה סיימתי בשעה טובה ללמד את הכלב שלך לדבר, אבל צר לי לבשר לך שמאותו הרגע הכלב לא הפסיק לחשוף בפניי את סודותיך, הוא גילה לי על כמה אנשים שהרגת בסתר, ועל כמה גניבות גדולות... תשתוק! צעק הפריץ, צריך מיד אבל מיד להרוג את הכלב!! והיהודי השיב: אדוני הפריץ, אל תדאג, חסכתי לך את העבודה וכבר הרגתי אותו... כשהמסר של הסיפור הוא לחשוב בכל רגע על ההווה, מה כעת אני יכול להועיל לכולם. מה יהיה אחר כך? שומר פתאים השם, לא צריך להיות שקוע בתחזיות שחורות. הקב"ה יכול להושיע אותנו בפחות מרגע, וחבל להקדים את המאוחר.

לרגל המצב בארץ הקודש כולנו כואבים לחוצים ומבולבלים, ויהי רצון שהשם יתברך ירחם עלינו ויגאלנו עוד לפני שהגיליון שלנו יצא לאור. יש הרבה מה לומר לרגל המצב, אבל תפילתי לבורא עולם שנזכה לכתוב את מה שבאמת צריכים לקרא, ואת מה שיתאים לכל קוראינו. התפקיד המרכזי של כולנו לעת כזאת הוא מצד אחד להיות נושא בעול עם כלל ישראל, לכאוב ובעיקר להתפלל ולהתחזק לישועת כולם, ומצד שני לשמור על שמחה ורוגע נפשי. כאשר יבא אחד ויאמר: אני חייב לשמוע את כל החדשות ולצפות בכל התיעודים, רק כך אזכה להיות נושא בעול עם כולם, נשוב ונשאל אותו: האם נראה לך שכך תזכה באמת להיות נושא בעולם עם כולם?! הלא כך רק תיכנס לחרדות שמביאות את האדם לשיתוק המוחין, ואז פשוט לא תוכל

אחיי ורעיי היקרים, שמעתי סיפור משעשע (שסיפר הרב ג'קובס שליט"א), היה איזה פריץ בעל נכסים רבים שחיבב מאוד את הכלב שלו, יום אחד בא אליו הכומר שהיה צורר היהודים ושאל אותו: אדוני הפריץ, הרי ידוע לכולם כמה אתה מחבב את הכלב שלך, האם היית רוצה שהכלב שלך יוכל לדבר איתך כדבר איש אל רעהו? בודאי, ענה הפריץ, הלוואי והכלב שלי היה יודע לדבר. אז תדע לך, אמר הכומר, נודע לי שיש ליהודים דרך על פי התורה ללמד כלב לדבר, עצתי שתקרא לגתינך היהודים ותדרוש מהם ללמד את הכלב לדבר, סיים הכומר האנטישמי את עלילת הדם. הפריץ מיהר לקרא לראשי היהודים שבתחומו והורה להם: אני דורש מכם ללמד את הכלב שלי לדבר, היהודים צחקו בתחילה לדרישתו הלא הגיונית של הפריץ, אך הוא חשב שזו התחמקות בעלמא ואמר להם שאם לא ילמדו את הכלב לדבר הוא יהרוג אותם רח"ל. לא ידעו ראשי היהודים איך להיחלץ מהגזירה עד שהחלבן המקומי ניגש אליהם ואמר שהוא לוקח על עצמו את האחריות, הוא יאמר לפריץ שיש לו שיטה ללמד את הכלב לדבר אבל זה ייקח שבע שנים... נו, ומה הרווחנו? מה יהיה בעוד שבע שנים? שאלו ראשי הקהל, והלה השיב: שבע שנים זה הרבה זמן, תוך זמן זה יקרה כנראה אחת מההתרחשויות הבאות, או שהכלב ימות או שהפריץ ימות או שאני בעצמי ימות... בלית ברירה נתנו לו את הרשות לפנות אל הפריץ, הפריץ שמח להפקיד בידו את כלבו חביבו.

והמושך – והנה שוב פעם הביט בתדהמה כאשר החקלאי הרס דבר מובחר. הפעם, הוא עלה וירד בתלמים והניח גרעינים אל תוך האדמה הפתוחה בכל מקום שהלך. לאחר מכן הוא כיסה את הגרעינים עם רגבי האדמה. "היצאת מדעתך?" הוא הקשה. "מקודם הרסת את השדה ועתה אתה משחית את הדגן!" "סבלנות. תראה".

כחלוף זמן, החקלאי לקח שוב את אורחו אל השדה. כעת הם חזו עד קצה יכולת ראייתם, בשורות ישרות של גבעולים ירוקים הצומחות ועולות מהחפירות. האורח חיך לרווחה. "הריני מתנצל. כעת אני מבין מה שאתה עושה. שיפרת את חזות השדה יותר מאי פעם. מלאכת החקלאי מדהימה באמת." "לא", אמר החקלאי. "עדיין לא סיימנו. דרושה סבלנות נוספת".

עבר זמן נוסף והגבעולים השלימו את גידולם. אזי בא החקלאי עם מגל וקצץ את כולם, בעוד אורחו מביט בפליאה, בראותו איך השדה המסודרת הפכה לזירת הרס מכוערת. החקלאי קשר את הגבעולים הנפולים לערימות וקישט בה את השדה. מאוחר יותר, הוא לקח את הערימות לשטח אחר ושם הוא הכה בהם ומעך אותם עד שהפכו לאוסף של קש וגרעינים רפויים. לאחר מכן הוא הפריד את הגרעינים מהחציר וקיבץ אותם לערימה ענקית. כל אותו הזמן הוא אמר לאורח המוחה, "עדיין לא סיימנו, דרושה סבלנות נוספת...". לאחר מכן בא החקלאי עם עגלה והעמיס אותה לגובה בדגן, שאותו העביר אל המטחנה. שם, הדגן היפה נטחן לאבק מחניק וחסר צורה. האורח שוב התלונן. "לקחת את הדגן והפכת אותו לעפר!" ושוב, ביקש ממנו החקלאי סבלנות. החקלאי אסף את העפר לשקים והביא אותם הביתה. הוא נטל מעט עפר וערבב אותו במים, בעוד האורח מתפלא

להועיל לאף אחד!!! המבחן האמיתי הוא האם ההתעניינות שלי מביאה אותי לומר יותר תהלים לישועת ישראל, להתחזק יותר בעבודת השם וללמוד יותר תורה. והמציאות מוכיחה שכמה שיותר שקועים בכל האינפורמציה הזאת כך פחות עושים משהו למען עם ישראל... ולכן דווקא למען כל השרויים בצרה ובשביה עלינו להתחזק ולשמור על שפיות וישוב הדעת, כי רק כך נוכל באמת להועיל להם. התקשרת לאיזה קו ושמעת שם תיאורים מפחידים מההווה או תחזיות שחורות על העתיד? תבדוק לרגע מה יצא לך מזה, אם בעקבות כך אתה באמת מתקרב יותר להשם יתברך ופועל יותר ישועות אשריך, אך אם התוצאה היא ההפוכה כדאי שתחפש לך תעסוקה אחרת.

עוד קצת סבלנות

אנחנו נמצאים בזמן של הסתרה, ישנם בהחלט הרבה ניסים ונפלאות, הודו להשם כי טוב, אבל עדיין המצב נורא ואיום. לעת כזאת כדאי להביא את משלו של מרן רבי אלחנן וסרמן זצ"ל הי"ד דברים שפרסם בימי השואה האיומה (מובא ב"קובץ מאמרים ואגרות"): פעם אחת בא איש שלא ידע דבר אודות החקלאות אל חקלאי וביקש שילמדנו עבודת אדמה. לקחו החקלאי אל שדהו ושאל אותו מה הוא רואה. "אני רואה חלקת אדמה, עשירה בצמחיה ומושכת עין". לאחר מכן עמד האורח נדהם כאשר החקלאי חרש את הצמחיה והפך את השדה הירקרקקה והיפה לערימות של חפירות חומות נמוכות. "מדוע הרסת את השדה" הוא השתומם. "סבלנות. תראה", אמר החקלאי.

לאחר מכן הראה החקלאי לאורחו שק מלא דגן – חיטה משובחת ואמר, "תתאר לי מה הנך רואה". האורח תיאר את הדגן המשביע

פעמים, וגם את התרגום "ה' מלכותיה קאים לעלם ולעולמי עלמיא", ולכאורה התרגום שבדרך כלל מפרש את הפסוק הרי שכאן אינו מתרגם כראוי, כי "ימלוך" היינו בעתיד, ואילו "קאים" היינו בהווה, המשיך הריי"ץ ואמר: אתה יודע מדוע התרגום שינה וכתב בלשון הווה? זאת על מנת להדגיש לנו שאף שבאופן נגלה אנחנו מאמינים שבעתיד יהא בחינת "השם ימלוך", אבל בהסתר, במסגרת "התרגום" אנו יודעים שגם בהווה השי"ת הוא המלך לעולם ועד! [וכל דבר נעשה בהשגחתו המופלאה], ועל כן אומר התרגום "קאים" בלשון הווה, ולכן אנו כופלים בתפילה את הפסוק שתי פעמים, ואומרים גם את לשון התרגום, להחדיר הדבר אצל כל בני ישראל המתפללים להשי"ת, שידעו ויבינו שהשי"ת תמיד כאן, אפילו שאין אנו רואים לעת עתה את התגלות מלכותו בעולם לעין כל, כי לא את הכל צריך להבין, ובהסתר השי"ת מנהיג עולמו בהשגחה פרטית. (מובא בגיליון "נועם שיה" ויניץ)

בשנים האחרונות [בפרט מאז הקורונה] אנו חווים אירועים רבים שמביאים אותנו לתחושה של חוסר אונים, כשניכר לעין כל שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים ושם השם לא ישמור עיר שוא שקד שומר. ובאמת אל היעד הזה מביא אותנו הקב"ה כהכנה לגאולה וכפי שאומר התנא (בסוף מסכת סוטה) שבעקבתא דמשיחא הרבה דברים ישתבשו עד שיהיה ניכר שאין לנו על מי להשען אלא על אבינו שבשמים. זו הכנה לגאולה בה ידעו כולם שרק השם יתברך מולך על כל העולם כולו.

במה להתחזק

סיפר הגאון הרב צוברי שליט"א מנתיבות הפועל רבות לזיכוי הרבים באזור עוטף עזה,

על הטיפשות שביצירת "בוץ לבן". אזי החקלאי עיצב את ה"בוץ" לצורת כיכר. האורח ראה את הכיכר המעוצב בדיוקנות וחיידך לרווחה, אך שמחתו לא החזיקה מעמד. החקלאי הצית אש בתנור והכניס בו את הכיכר. החקלאי הביט בו וצחק. "האם לא אמרתי לך כבר להמתין בסבלנות?" אחרי הכל החקלאי פתח את התנור והוציא ממנו לחם טרי – פריך וזהוב, עם ארומה מעוררת תיאבון. "בא", אמר החקלאי. הוא הוביל את אורחו לשולחן במטבח ופרס שם את הלחם, והציע לאורחו שזה עתה נרגע, פרוסה מרוחה בחמאה. "עכשיו", אמר החקלאי, "עכשיו אתה מבין?!"

השם יתברך הוא החקלאי ואנחנו הטיפשים שאין לנו אפילו תחילת הבנה בדרכיו או בתוצאה הסופית של מהלכיו. רק כאשר יושלם התהליך ידע עם ישראל מדוע כל זה קרה. אז, כאשר המשיח סוף סוף יבוא, נדע למה ומדוע כל זה היה מוכרח להתרחש. עד אז, עלינו להתאזר בסבלנות ובאמונה שהכל – אפילו כאשר הוא נראה כהרס וסבל – הוא חלק מתהליך שיביא טוב ונעימות. עכ"ד רבי אלחנן וסרמן זצ"ל.

השם משגיח בהשגחה פרטית

לאחר אסון מירון הגיע מרן האדמו"ר מויזניץ שליט"א לניחום אבלים בבית משפחת הרה"ח ר' אלעזר גפנר ע"ה, שעלה במעלות קדושים באסון במירון, ובדבריו סיפר שלאחר השואה היה הגה"צ רבי מיכאל בער וויסמאנדל זצ"ל שרוי בצער רב על מה שעבר ושלא עלה בידו להציל מבעוד מועד את יהדות הגולה, בצר לו נכנס אל הרה"ק הריי"ץ מלובאוויטש זצ"ל, וגולל את כל אשר על ליבו, אמר לו הריי"ץ: ומי עשה כל זאת? הרי הכל הוא מאת השי"ת, בשירת הים אנו אומרים "השם ימלוך לעולם ועד" שתי

"לשם שמים"... רבותי היקרים! הקב"ה מוותר על כל ה"לשם שמים" הזה, אם נשב בשקט ונעשה את המוטל עלינו בלי לרכל ולזלזל באחרים זה באמת ישמח אותו יתברך. וכבר הזכרתי לאחרונה מה שהיה אומר הרה"ק ה"אהבת ישראל" זצ"ל: "מוטב להכשל מאה פעמים באהבת ישראל בחינם מלהיכשל פעם אחת בשנאת ישראל בחינם". הבנתם את העניין? אדם אומר לעצמו: מה? אני יאהב את פלוני? הרי הוא רשע! כל כך מהר הוא מחליט שפלוני רשע, אבל עדיף להיכשל באהבת חנם מאשר להיכשל בשנאת חנם. כי מי יודע, אולי בכלל הוא לא כזה "רשע" כמו שנראה לך, ואין לך מה לדאוג, משמים לא יענישו אותך אם תיכשל באהבת חנם...

אוהב ימים לראות טוב

עצה טובה שתעזור לנו להתרגל לראות רק טוב אצל הזולת היא להשתדל לא לספר דברים רעים שראינו, אפילו כשלא מדובר ב"לשון הרע" וכגון שלא מזכיר שמות בסיפורו. פשוט להימנע מלדבר דברי ביקורת וכל שכן זלזול כאשר אין בזה תועלת.

שימו לב, כשאנו רואים דבר שלילי חוש הביקורת שלנו מתעורר והמחשבה הראשונה שעולה לנו בראש היא: אני חייב לספר לכולם בזעזוע את מה שראיתי... אך אם הוא יתרגל לא לספר את מה שראה כבר ייצא לו החשק מכל המבט השלילי הזה כלפי הזולת.

ומצאתי לזה רמז בדברי דוד המלך ע"ה בתהלים: "מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב" – מי שרוצה לראות כל הזמן רק דברים טובים מה יעשה? "נצור לשנך מרע", ובזכות שתשמר מלדבר דברי גנאי תזכה לראות רק דברים טובים...

שהתקשרו אליו מהמושב יכני וסיפרו לו שלפני כמה שנים ביקשו חלק מהתושבים שומרי שבת לסגור בשבתות כניסת רכבים למושב, ולאחר דין ודברים נעתרו התושבים לכבד את בקשת חבריהם, והמושב נסגר בשבתות, והנה בשמחת תורה בבוקר הגיע גי"פ עם ארבעה מחבלים לישוב אך הם לא יכלו להיכנס עקב סגירת הישוב לרכבים וכך התעכבו בכניסה עד שעלו עליהם מאבטחי היישוב וחסלו אותם בס"ד, מה שמנע אסון גדול רח"ל [אם כי לצערנו מחבלים נוספים נכנסו לישוב עם אופנוע וגבו את חייהם של ארבעה תושבים הי"ד]. חשבת שיש רק זכות השבת הגנה על התושבים מאסון גדול יותר, אלא גם הכבוד ההדדי, כשגם אלו שעדיין לא זכו לשמור שבת התחשבו ברגשותיהם של שכניהם. ובאמת, אחי ורעי, בתקופה זו שאנו חווים את הבחינה של "אח לצרה יולד", זה הזמן להתחזק באכפתיות וכבוד לכל יהודי באשר הוא. וכדברי המדרש בפרשת נח שבעוד שדור המבול קיבלו כליה גמורה הרי שעם דור הפלגה נהג השם יתברך ברחמים, וזאת בזכות השלום שהיה ביניהם, שכאשר יש שלום אפילו שעושים עבירות אומר הקב"ה כביכול איני יכול להם. ורמז לחשיבות האחדות בימים אלו מצאתי תוך כדי קריאת תהלים לישועת ישראל, כשבפרק כ"ה אומר דוד המלך ע"ה: "ראה אויבי כי רבו, ושנאת חמס שנאוני", מוזכר כאן שמו של ארגון הטרור הנוראי, כאשר "שנאת חמס" פירושה שנאת חנם, לרמז לנו לתקן עניין זה כדי לזכות להינצל מאויבינו בס"ד.

ראיתי ווארט נפלא בשם הרה"ק ה"אהבת שלום" זצ"ל, שהקב"ה אומר "קשה עלי פרידתכם" – קשה עלי שאתם מפילים "עלי" את הפרידה שיש ביניכם, ואתם טוענים שכל המחלוקות ופירוד הלבבות שלכם זה "עלי" –

דיבורים בהשגחת הבד"ץ

אדם פלוני מצוה לדבר, על חוג מסויים מצוה לשוחח, על "מצוות" כאלו חייבים לבקש מהקב"ה שיעזור לנו...

וכך אומר מרן ה"חתם סופר" זצ"ל (וגיש י"ח ע"ב):
 "לכל אחד יש גבול ומעמד לחכמה שלו. יש שמידת הקנאה גבולה, כשמגיע לקנא את חברו, פסקה החכמה שלו, ועושה דברים שהשכל מנגדם מפני המשטמה והקנאה... אמנם הצדיק, אין די בכל אלו הדברים להעבירו מגבול חכמתו, כי הוא עולה על כולנה... וכשרואה שאם יעשה כפי חכמתו, יגיע מזה מחלוקת ומריבה, אזי אומר, עד פה תבוא גבול חכמתי, ומוטב שאהיה שוטה כל ימי, ואל אחזיק במחלוקת אפילו שעה אחת".

ממחלוקת לא יוצא דברים טובים, וכפי שמסופר שבין הגאון רבי יעקב עמדין זצ"ל לגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל הייתה מחלוקת לשם שמים, ומסביב לאותם ענקים עמדו ציבור ששיתפו את עצמם במחלוקת, וכך נוצרו שתי קבוצות שחלקן זה עם זה, ולאחר פטירתם של שני הצדיקים, הגיע הגאון רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל בחלום לאחד מגדולי דורו ואמר לו, שהוא רבי יעקב עמדין זצ"ל יושבים בגן עדן, אבל כל אותם אלו שבחשו בקדירה והשתתפו במחלוקת, נמצאים בגיהנום, רח"ל ("טובך יביעו" ח"ב עמ' קנב).

ומסופר שיהודי שלח קוויטל [פתק] על ידי שליח לרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זצ"ל, והתאונן שאין לו נחת מילדיו, שאינם הולכים בדרך הישר. ענה רבי שלמה זצ"ל לשליח שיאמר לאותו יהודי שלא ידבר יותר רעות על יהודים ואז יהיה לו נחת מילדיו (ספר "יסוד צדיק").
 הרי שהזהירות מלדבר רעות על יהודים היא מסוגלת מאד!

מסופר על היהודי הקדוש מפשיסחא זצ"ל שציוה לתלמידו הרה"ק רבי שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל, שיסע לדרך ולא ביאר לו לאן ייסע, ומה מטרת הנסיעה. רבי בונם לקח עמו כמה חסידים, הזמינו עגלה ונסעו לדרך. כך הם נסעו במשך כמה שעות, והנה הרעב הציק להם, הם הורו לעגלון לפנות לאכסניה שבכפר. כשהגיעו לאכסניה ירדו מהעגלה, החסידים פנו לבעל הבית וביקשו סעודה ממאכלי חלב. אמר להם בעל האכסניה שבמסעדתו ישנם מאכלי בשר בלבד, מבלי מאכלי חלב. הם דרשו וחקרו מיהו השוחט, ומיהו הבודק, כיצד מלחו את הבשר, האם לפי כל פרטי ההלכה? והנה בתוך כדי שאלתם ודרישתם, שומעים קול שבוקע מאחורי התנור, הם מתבוננים ורואים שאדם לבוש קרעים מדבר אליהם: חסידים, חסידים, על מה שאתם מכניסים לפה אתם בודקים וחוקרים, אשריכם ואשרי חלקיכם, האם כשם שאתם מקפידים על מה שנכנס לפה, כך גם אתם מקפידים שכל מה שיצא מפיהם יהיה לפי כל כללי ההלכה של שמירת הלשון, מה שונה דברי מאכל שמקפידים עליהם שיהיו ברמת כשרות מהודרת, מאשר הדיבורים שיוצאים מהפה? רבי בונים ששמע את התוכחה הנוקבת והאמיתית, הבין שרבו שלחו בכדי לשמוע את אותן מילים כנות ואמיתיות, החודרות עמוק ללב, מאותו יהודי שנראה פשוט, הוא הורה לחסידים שהשליחות נסתיימה ומיד חזרו לביתם.

ובהקשר לכך מביאים ששאלו את רבי שמחה בונם מפשיסחא זצ"ל מדוע מבקשים מהקב"ה "אלוקי נצור לשוני מרע", וכי האדם לא יכול לסגור את פיו בשעה שאסור לדבר דיבורים מסויימים? השיב הרב, יש פעמים שהיצר הרע מטעה את האדם ואומר לו, על

כעס "לשם שמים"?!?

זה המקום לעורר על הזהירות מלכעוס כביכול "לשם שמים". וגם בשעה של לחץ מתוך רצון להזדרז בהכנות לכבוד שבת קודש או בכל דבר מצוה, תמיד נזכיר לעצמנו: "הלא כל המטרה שלי היא לעשות רצון השם, וכי השם רוצה שאכעס?! הלא בוודאי השם יתברך מוותר על מצוה הבאה בעבירה של כעס ופגיעה בזולת!".

וכפי שאומר הרה"ק ה"ישמח משה" זצ"ל על דברי חז"ל (אבות ב') "אל תהי נוח לכעוס", ד"ממה נפשך" לא ימהר אדם לכעוס, כי אם הכעס הזה הוא עבירה – הרי הלילה מלעבור עבירה ולכעוס, ואם אכן רצון השם שבכזה מצב נכעס הלא זו מצוה ולמצוה יש צורך ב"הכנה"... מצוה עושים עם הכנה וישוב הדעת! (הובא ב"באר הפרשה" נח)

ומספרים על הרה"ק ה"חווה מלובלין" זצ"ל, שפעם אחת ביקש ה"חווה" מהרבנית להכין את סעודת הערב בשעה מוקדמת בכדי שיהא פנוי לעסוק בדבר מצוה, למעשה התאחרה הכנת הסעודה יותר מהזמן הרגיל. "בדין הוא שאכעוס על הרבנית", התבטא ה"חווה", "אלא שמאחר שכל כוונתי להקדים את הסעודה היה בכדי לעשות רצון הבורא, איך אפוא אעבור על רצונו יתברך בזה שאכעס?!" (מובא ב"מידות והנהגות טובות")

תורה מגנא ומצלא

אם אנחנו רוצים להחזיק מעמד חשוב שנדע ונכיר במעלת עמל התורה, ועד כמה לימוד התורה מגן עלינו ועל כל העולם כולו. וכפי שמשפרים שלפני שנים עמד על הפרק תוכנית לבצע את הפצצת הכור האטומי בעיראק, ראש הממשלה דאז נכנס לרה"ק

ה"בבא סאלי" זצ"ל ובקש את ברכתו למבצע, שאל אותו הרב: מתי אתם מתכננים לעשות את זה? אמר לו ראש הממשלה: לפי גורמי המודיעין מומלץ מאד לעשות את זה דווקא בחג השבועות הקרוב, מדובר בפיקוח נפש, אמר לו הרב: אם באמת זה פיקוח נפש וצריכים לעשות את זה בחג השבועות, לפחות תיזהר מאד שלא יעשו את המבצע בשעות הבוקר לפי שעון ישראל, אלא רק אחרי הצהריים, כי איך שאני מכיר את בחורי הישיבות שלנו, הם ילמדו כל הלילה ובבוקר הרבה מהם ילכו לישון, ואז יהיה חסר לצבא את ההגנה של "כח התורה", תחכו לאחר הצהריים, אז כבר כולם יחזרו ללימוד! ושיהיה ברור לכולנו, כמה שיותר מאמינים בכוח התורה שלנו, ככה התורה שלנו יותר שומרת עלינו, מי שמאמין שהתורה שלו שומרת על כל העולם אז התורה שלו שומרת יותר.

ובהקשר לזה אספר לכם סיפור נפלא שקראתי ב"באר הפרשה" (פר' חקת). לפני כשמונים שנה היה בירושלים קמיע מיוחדת אשר נכתבה על ידי אחד מגדולי האחרונים מחבר הפירוש "טורי זהב" [ט"ז] על השולחן ערוך, את הקמיע הזאת הוא כתב בכבודו ובעצמו, וסיפורי מופת רבים נקשרו בקמיע זה, עד שבא מאן דהו ורצה להעתיקה כצורתה ומתכונתה, הוא פתח את הקמיע, וציפה לראות שם איזה שמות קודש אשר נכתבו על פי רזי הקבלה, ולכן הוא נדהם מאד כאשר גילה שבקמיע כתוב רק כך: "אני דוד בן שמואל הלוי, עמלתי על התוספות בחולין דף צ"ו ע"א, בזכות זה יעזור ה' שכל העקרות יושעו וכל החולים יתרפאו".

סיפור זה ללמדנו בא עד כמה זכות עמלה של תורה יכולה להגן עלינו ולהושיענו, ולמדנו מסיפור זה שעיקר סגולת התורה היא דווקא בעמלה, כשמתאמצים ללמוד ולהבין. שכן

וזה מקרב אותנו לבניית בית המקדש השלישי.

לכל טייל יש כתובת

על אף שאיננו מבינים "חשבונות שמים" עלינו להאמין שהכל מושגח מלמעלה וכל דבר נעשה בתכלית הדקדוק מתוך רחמי השם יתברך, ובאמת השם יתברך עשה ועושה עבור כל אחד מאתנו את כל צרכיו בצורה הטובה ביותר. הנה תראו, בחודש ניסן תשע"ט פורסם על יהודי בשם אלמוג פרץ הי"ו שהיה גר במשך שנים בשדרות ועבר לקליפורניה, אלא שלצערנו לאחרונה הוא נפצע בפגיעה בבית חב"ד שבקליפורניה, השם ישמרהו. לאחר הפגיעה הוא סיפר כך: במשך שנים סבלתי מהקסאמים עד שהחלטתי לעזוב את הארץ ולחיות בשקט על מי מנוחות, אלא שהמחבלים רדפו אחרי עד קליפורניה... (הובא בגיליון "טוב לחסות"). היה גם אחד מאוקראינה שברח לארץ עקב המלחמה ובסוף נדקר למוות בבני ברק בפגיעה. וכנגדם, עו"ד בוכניק הי"ו מקרית גת שמע בשבת קודש בניסן תשע"ט את אזעקת ה"צבע אדום", אך היה נדמה לו שזו אזעקה שנשמעת מרחוק ואינה מיועדת עבור קרית גת, בני ביתו הצליחו לשכנע אותו שיסכים להיכנס למקלט, כמה רגעים לאחר שנכנס למקלט הוא שמע קולות נפץ חזקים, ולאחר מכן התברר שטייל פגע בביתו בפגיעה ישירה וחדר לא פחות משלוש תקרות! בחסדי שמים איש לא נפגע, ורק בנס הטייל לא התפוצץ ולא פיזר רסיסים! האין כל זאת "השגחה פרטית"?

השתכנענו שיש השגחה פרטית, אבל קשה לנו: למה? למה עשה השם ככה? ולמה לא אחרת? אכן לא הכל אנחנו מבינים, אבל לבנתיים החכמה היא לשתוק ולהתאזר

כידוע לט"ז זצ"ל היו זכויות רבות, והוא לכאורה יכול היה לבקש שזכותו כתבת חיבורו הגדול על השולחן ערוך יעמוד להושיע וכדומה, אך הוא לא בקש אלא בזכות איזה תוספות אשר על הבנתו לעומק הוא עמל באופן מיוחד.

מעשה נוסף הובא שם מתוך הספר "מעשה איש", בן תורה אחד בא להתיעץ עם מרן ה"חזון איש" זצ"ל בנוגע לאיזה עניין רפואי שהוא מסובך בו, והמליצו לו לעשות ניתוח, אמר לו ה"חזון איש" שאכן יעשה את הניתוח במקום פלוני אצל רופא פלוני. לאחר מכן בקש הבחור לדבר עם ה"חזון איש" בלימוד, והם דיברו במשך שעה ארוכה בעניין השייך לסדר קדשים, וה"חזון איש" נהנה מאד מבן תורה זה. כשסיימו, אמר לו ה"חזון איש": בנוגע לניתוח, אינך צריך לעשות אותו! שכן משדברתי איתך בלימוד נוכחתי לדעת שהינך מ"עמלי תורה", והלא עם עמלי תורה הקב"ה נוהג בהנהגה מיוחדת, ומשום כן שקלתי בדעתי שוב בעניין הניתוח והגעתי למסקנה שאתה תוכל להסתדר בלי ניתוח. וסיפר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א שלאחרונה ראש הישיבה בליקווד הגאון רבי מלכיאל קוטלר שליט"א סיפר את הסיפור הזה בליקווד, וזקן אחד נענה ואמר: "אני הוא בעל המעשה".

ובאמת לימוד התורה, ובפרט המסירות למען הלימוד, הלימוד אפילו כשקשה, אפילו כשאין חשק, הלימוד מתוך עמל ויגיעה, לימוד כזה מלבד מה שהוא שומר על כולנו הוא גם מקרב אותנו לגאולה. הרי חז"ל אומרים שמאז שנחרב בית המקדש אין לו לקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד, רק לימוד התורה, זה ה"מעין בית המקדש", אז ברור שכמה שיותר לומדים תורה "מגדילים" את ה"מעין בית המקדש",

כליל המעלות, הבחור חזר בתשובה לפני כשנה, נכנס לישיבה והתעלה, אך למרבה הצער, בשיא פריחתו הרוחנית הוא חלה במחלה הקשה, ולאחר תקופה מלאה ייסורים הוא נפטר. הרב הסכים לבא ולהספיד, אך התקשה מאד להחליט מה יאמר להורים שאינם שומרי תורה ומצוות, הלא הם בוודאי ירצו להבין מדוע דווקא בשעה שהבן החל להתחזק הוא חלה ונפטר? ומשום שהסתפק הרב מיישקובסקי מה לומר להורים הוא נכנס למרן רבי חיים קניבסקי זצ"ל לשאול בעצתו.

כששמע מרן רבי חיים זצ"ל את התלבטויותיו הוא אמר לרב: "אנשים רואים בעולם הזה דברים הפוכים. אך דע לך, כי נגזר על הבחור הזה שימות כבר לפני זמן רב, אך הקב"ה ידע שאם הבחור ימשיך לחיות הוא יחזור בתשובה, ולכן הוסיף לו עוד שנים. הבחור באמת חזר בתשובה, ואז הקב"ה זיכה אותו שיהיו לו ייסורים בכדי שיוכל להגיע נקי לעולם הבא, ורק אז הוא לקח אותו. אם כן, הרי ברור שהבחור הזה רק הרוויח מזה שחזר בתשובה, כי בלי זה הוא היה מת כבר לפני זמן רב וללא תשובה רח"ל". "את זה תאמר להורים!" הורה רבי חיים קניבסקי זצ"ל.

הרב מיישקובסקי יצא אל ההלוויה מתוך מבוכה רבה, "וכי איך אוכל לומר דברים שכאלה להורים שאינם שומרי תורה? וכי הם יאמינו בצדיק ויקבלו נחמה?" הוא שאל את עצמו. ומשום כן כשהרב עמד להספיד הוא בחר בראשית דבריו לספר לנוכחים על גדולתו של מרן רבי חיים זצ"ל, הוא תיבל את דבריו בכמה עובדות מופלאות, ורק לאחר מכן הוא אמר את מה שאמר לו היום רבי חיים. כשסיים הרב מיישקובסקי את דברי ההספד ניגש אליו אחד המשתתפים בלוויה ואמר לו בהתרגשות: כדאי שכבודו יבא איתי

בסבלנות, וכמובן להמשיך לעורר רחמי שמים. וכמו מה שמספרים על יהודי יקר שעבר את השואה האיומה ונשאר חזק באמונתו, לימים הוא נשאל על ידי צאצאיו: לא היו לך שאלות על הנהגת השם יתברך? והוא השיב כך: משמים לפני השואה הזדמן לי להתארח בליל הסדר על שולחנו של אחד מגדולי האדמו"רים זצ"ל, הרבי רצה לעורר את בנו הקטן לשאול "מה נשתנה", ולכן הוא עשה כמה מנהגים מוזרים, מתוך תקווה שאלו יעוררו את סקרנות הבן והוא ישאל 'אבא, למה?', אלא שמשום מה הבן לא שאל שום דבר, האב הרבי ניסה לעשות דברים יותר משונים, אך הבן נותר בשתיקתו. עד שכבר לא יכולתי להתאפק ושאלתי את הילד הזה: אתה לא שם לב שאבא עושה דברים משונים? למה אתה לא שואל את אבא שאלות? והילד ענה לי תשובה כל כך עוצמתית שליוותה אותי גם בשעות הקשות ביותר, וכך הוא אמר: "על אבא לא שואלים שאלות!".

על אבא לא שואלים שאלות! זה הכל! כי אבא בוודאי אוהב אותנו, והוא בוודאי עושה עבורנו את הטוב ביותר, משום כן אנחנו סומכים עליו בעיניים עצומות. ודווקא על ידי הנהגה שכזאת, בה סומכים על הקב"ה "עד הסוף", ונותנים בו אימון מושלם, נפתחים שערי רחמים וזוכים להיוושע ברחמים מגולים.

אני נזכר בסיפור מדהים שקראתי באחד העלונים (מתוך "הידברות"). הגה"צ רבי חזקיהו מיישקובסקי שליט"א סיפר שיום אחד הוא התבקש על ידי ראש ישיבת "נתיבות עולם" לבא להספיד בלווית אחד מבחורי הישיבה, בחור בעל תשובה אשר נפטר לאחר מחלה קצרה וקשה. ראש הישיבה הסביר לרב מיישקובסקי שמדובר בבחור ייחודי ונדיר,

שהוא, ולהמשיך להעסיק אותו בתלמוד תורה. על הכל הייתי יכול לוותר עד שנקלענו פעם לאירוע מסוים, והנהגותיו של אותו מלמד חצו כבר את כל הגבולות.

התלמוד תורה שלנו הלך וגדל, והבניין נעשה צר מלהכיל את מאות התלמידים שחסו בו. והנה, הגיעה לאוזניי ידיעה שאחד הגבירים המפורסמים מבקש לתרום בנין לתלמוד תורה, לעילוי נשמת הוריו. יצרתי עמו קשר, וסיכמנו שיערוך ביקור בתלמוד תורה שלנו. לקראת הביקור כינסתי את כל המלמדים, והודעתי להם על הגביר החשוב העומד להגיע, ועל כך שהוא כנראה יכנס לכל כיתה וכיתה, ועל כן יש לוודא שהכל יהי נקי ומצוחצח כראוי, ושהילדים יעניקו לו כבוד רב. המלמד ההוא השתתף בכינוס המורים הזה, עם כל פרטי ההדרכה שבו. באותם ימים עשה מיוחדענו זה פעילות עם ילדי כיתתו, וסיכם עימהם שאם ילמדו בהתמדה, ויסיימו את המסכת ייתן להם פרס. ומה הוא הפרס? מכוניות מתנגשות בתוך הכיתה.... דהיינו, שכל הילדים יורשו להפוך את כיסאותיהם, ולהסיע אותם כמו מכוניות, ולהתנגש האחד בכיסאו של השני. הילדים עמדו במשימה בהצלחה רבה וסיימו את המסכת ואף נבחנו עליה. והנה הגביר הגיע לתלמוד תורה, ועובר עם המנהל מכיתה לכיתה, ומתרשם מרצינותם של התלמידים, מצורת הלימוד, וגם מהסדר והניקיון השוררים בכל פינה בבניין התלמוד תורה. עד שמגיע תורה של כיתה המלמד הנזכר לעיל. הדלת נפתחת, והמנהל חושב שעוד רגע קט הוא מקבל התקפת לב...

כן, בדיוק ביום זה קבע המלמד עם תלמידיו להוציא לפועל את יום המכוניות המתנגשות. הכיתה הייתה מבולגנת נורא, כאשר כל הכיסאות הפוכים, הילדים מתגלגלים על

ביחד לאבא של הנפטר וישמע ממנו את מה שסיפר לי מקודם. הם ניגשו יחד לאב השכול שסיפר שלפני שבנו הנפטר חזר בתשובה ונכנס ללמוד בישיבה הוא שירת בצבא, והנה באחד הימים הם חדרו לסוריה בג'יפים. בנו התיישב בג'יפ הראשון ומספר דקות לפני תחילת הנסיעה בא המפקד, וללא שום סיבה הגיונית הוא החל לגעור בו: "מי אמר לך לעלות לפה? רד מיד והכנס לג'יפ השני!", ובנו אכן עבר לג'יפ השני. הם רק נכנסו לשטח של סוריה, ולמרבה האסון הג'יפ הראשון חטף פגז וכל יושביו נשרפו, ואילו בנו נשאר בין החיים... ממש עדות נאמנה למה שאמר רבי חיים זצ"ל. כי לעולם איננו יודעים חשבונות שמים, ו"על אבא לא שואלים שאלות".

הפוך על הפוך

נסיים בסיפור עליו אני חוזר כל הזמן, ולעניות דעתי הוא אחד הסיפורים העוצמתיים ביותר מכמה וכמה בחינות. את הסיפור שלפניכם שלח לנו אחד הקוראים, הסיפור מובא בספר הנפלא "ברכי נפשי":

"בתלמוד תורה שלי", סיפר המנהל, "יש מלמדים רבים, ועם כולם אני מסתדר היטב, חוץ ממלמד אחד חסר סדר. כל מה שאני מסכם איתו, הוא שוכח... כשאני מתקן, למושל, תקנות חדשות למלמדים, כולם זוכרים ליישם אותן, חוץ ממנו... הכל הוא עושה להיפך. הייתי מפטר אותו מזמן. אבל יש לי בעיה: כל הילדים העוברים תחת ידו יודעים ללמוד מצויין, וגם אלה שלא הצליחו במקומות אחרים, כשהגיעו אליו – גדלו ועשו פרי. גם כל ההורים מרוצים ממנו בצורה יוצאת מן הכלל, ובכל אסיפת הורים של התלמוד תורה, הוא מקבל את השבחים הכי גדולים. בלית ברירה נאלצתי לקבלו כמות

המנהל הנהן בראשו כהסכמה, וסיפר לגדול הדור את כל המעשה עם המלמד. אמר לו הגדול: "עשית את אשר לא ייעשה. לך מיד לפייס את המלמד, ותדע לך שמדובר בסכנת נפשות". עשה המנהל כפי שהצטווה, והתקשר אל המלמד, ביקש ממנו סליחה ומחילה, והתחנן לפניו שיחזור למלאכתו בתלמוד תורה. המלמד בטוב לבו, הודיע מיד שהוא מוחל על כל מה שנעשה איתו, אך לא הסכים לחזור לתפקיד, כי כבר מצא עבודה בתלמוד תורה אחר. לא תאמינו למה שאירע אחר כך...

"לאחר שבוע", מספר המנהל, "אני מקבל איגרת מהגביר ההוא, כי ברצונו לתרום את כל הכסף להקמת בנין חדש בתלמוד תורה! במכתבו מציין הגביר, שבמהלך ביקורו במוסד התפעל מדברים רבים, אולם מדבר אחד התפעל במיוחד: בניגוד לתלמודי תורה אחרים שבהם ביקרתי, ולא הייתי מרוצה מהקפדנות היתירה בין המורים לתלמידים, ראיתי ונוכחתי שאצלכם אין הדבר כך, והראיה – שהמלמד ההוא בכיתה ההפוכה, הוריד את עצמו אל הילדים, ושיחק ביחד איתם על הרצפה. זה הדגם המדויק של התלמוד – תורה שחיפשתי, כדי לתרום לו בניין", הוא סיים. המנהל לא האמין לתוכן המכתב...

"מהמעשה הזה הקב"ה לימד אותי, שהחשבונות שלו שונים מצורת ראייתנו". ולפעמים דווקא מי שנראה לנו כ"מזיק" הוא העוזר הגדול, והוא השליח של הבורא בכדי לזכות אותנו בדברים טובים.

יהי רצון שנוכה כבר לבשורות טובות, ושבו בנים לגבולם, רפואה ונחמה, גאולה וישועה, אמן.

הרצפה, ומתנגשים האחד עם רעו, והקול – קול רעש גדול כעין תאונת דרכים... ואם לא היה די בכך, הרי שהמלמד שלנו היה גם הוא על הרצפה, ושיחק ביחד עם הילדים... פניו של המנהל חווירו כסיד. הוא לא האמין... המנהל התנצל בפני הגביר בבושה גדולה, וגם המלמד קד קידה לפני האורח על המראה הלא – חיובי של הכיתה.

מיד לאחר שהגביר עזב את הביקור בתלמוד תורה, קרא המנהל למלמד והורה לו שיסתלק מפה – הוא מפוטר! איך הוא לא מתבייש! "לאחר מה שראה הגביר בכיתתך, הוא לא יסכים לתרום מאומה". המלמד התחרט וטען ששכח מההוראות, אך המנהל צרח עליו ולא קיבל זאת: "לא רוצה לראות אותך יותר, תסתלק מפה!". המלמד, החל להתחנן למנהל ואמר: "יש לי 10 ילדים בבית, לא תהיה לי פרנסה!". אך המנהל זעק: "לא אכפת לי מהפרנסה שלך. עשית נזק ואתה מפוטר!". המלמד עזב את המקום אבל וחפוי ראש...

לא עוברים יומיים, ואחד הילדים הקטנים בביתו של המנהל נופל ושובר את הרגל. עובר יום נוסף, וילד שני נתקל בחלון זכוכית ונשרט קשות. כעבור יום – יומיים נוספים, נתקעה ראשה של בתו הקטנה, ואין היא מסוגלת להזיזו, ומתאשפזת בבית חולים. ואם לא היה די בכל אלה, גם אשתו נופלת ברחוב, ושוברת את ידה ואת רגלה!!!

מנהל התלמוד תורה הבין שיש דברים בגו, ניגש לאחד מגדולי הדור, וסיפר לו את רצף האירועים המוזרים המתרחשים בביתו. השאלה הראשונה של הגדול הייתה: "האם גרמת לאחרונה צער לאדם פלוני?"...

תפילת כל פה

איך שומרים על יין

בכדי שיכין שם עבורו יין משובח ומהודר, כאשר הוא ישגיח על כל תהליך הייצור ויוודא שהכל יהיה בתכלית ההידור בכשרות וללא אף חשש יין נסך וכדומה. התלמיד יצא לדרך, שמח ומאושר על הזכות שנפלה בחלקו לשמש את רבו כל כך, ועל כך שרבו ומורו סומך עליו עד כדי כך. לאחר תלאות מרובות והוצאות גדולות מאד, עלה בידו להגיע אל אותה ארץ ולמצוא יקב שהסכים להשכיר לו את המקום, ולאחר מכן הוא רכש ענבים משובחים, ושכר פועלים יהודים שיעבדו ביקב, ולאחר כמה חודשים הוא זכה לברך על המוגמר ולשוב לארצו. כעת נותר עליו להמשיך בנסיעה אל מקום מושבו של הצדיק, כשהוא נוסע בעגלה עם חבית גדולה העמוסה ביין משובח ומהודר, התלמיד בקושי עצם את העיניים לאורך כל המסע כשהוא שומר על היין שלא ייהפך חלילה ליין נסך. והנה כשבשעה טובה הוא נכנס לסמטה הסמוכה לביתו של הצדיק, עצר אותו השוטר המקומי ואמר לו: בפקודת אדון הישוב, אין להכניס שכר מארץ אחרת, אי לכך עלי לבדוק את החבית שהבאת! התלמיד ניסה להסביר לשוטר שבחבית אין אלא יין, וכי הוא שומר חוק שוודאי לא היה מגניב שכר מארץ אחרת, אולם השוטר התעקש לבדוק את הדבר בעצמו, הוא ניגש אל החבית ובעזרת החרב שברשותו הוריד את הראש שלה, והכניס את אצבעו לתוך החבית וטעם ממנה, ואז הוא אמר: אתה צודק, זה רק יין, אתה יכול להמשיך... אולם התלמיד נפל על הרצפה בבכייה, ובקושי נשרך אל בית הצדיק, כשהוא ממרר בבכי על אובדן היין המהודר, כאשר כל הטרחה

אחיי ורעיי היקרים, בחודש מר חשוון מרחשים שפתותיהם של ישראל מהתפילות של החגים הקדושים. ובפרט בשנה כזו אשר היא עת צרה ליעקב ושפתותיהם של כולנו מרחשים תפילה לשלום עם ישראל. זה הזמן להרחיב במעלתה של התפילה האישית, לבקש מהשם יתברך עזרה בכל עת. הנהגה שבעבר היו רגילים בה כל עם ישראל בכל מקום שהם.

מרון המשגיח רבי ירוחם ממיר זצ"ל היה רגיל לומר (מובא בספר דעת חכמה ומוסר ח"ב – פתיחה): "חז"ל הקדושים לא עשו שום פעולה וזיז כל דהו בלא תפילה, בכניסתו לבית המדרש – תפילה, ביציאתו – תפילה. ומצינו בנחמיה ב: 'ויהי בחדש ניסן ואשא את היין ואתנה למלך וגו' ויאמר לי המלך מדוע פניך רעים וגו' ויאמר לי המלך מדוע פניך רעים וגו' ויאמר לי המלך על מה זה אתה מבקש, ואתפלל אל קל השמים, ואומר למלך אם על המלך טובי – והלא כל זה היה באמצע שיחתו עם המלך, ואף שבוודאי הייתה תפילה קצרה, אבל מבהיל ומפליא מה שנראה מזה שלא זזו ממקומם כלל בלי 'ואתפלל לקל השמים', דאף באמצע דיבורם, בנטייה הכי קלה, תיכף – 'ואתפלל'. והוא משום שאי אפשר לכוון מעשה לאמיתתו בלתי אם ימזוג האדם עמו תפילה. ורק על ידי זה יוכל האדם לכוון אל האמת".

וכפי שמסופר על מרון ה"בעל שם טוב" זצ"ל ששלח את אחד מתלמידיו לארץ אחרת

לגמרי. ההורים נשמו לרווחה אך לא לזמן רב, כי לאחר כמה רגעים נוספים הילד התמוטט על הרצפה ללא הכרה, וצוות בית החולים נאלץ לבצע בו פעולות החייאה תוך כדי שימוש במכשור המיוחד שנמצא בבית החולים, הצוות המקצועי של בית החולים זכה בס"ד להציל את חיי הילד. ואז התברר שהכוויה גרמה לקנה הנשימה להיסגר כמעט לגמרי ורק בזכות בכיותיו של הילד המשיכה הפעילות בקנה מה ששמר עליו שלא ייסגר לגמרי, אולם ברגע שהילד קיבל תרופת הרגעה הוא הפסיק לבכות ודווקא זה גרם לילד להתמוטט רח"ל, והיה זה נס גדול שלא נכנעו צוות האמבולנס לתחנוניהם של ההורים, שכן באמבולנס לא היה ציוד משוכלל כמו בבית החולים ואף לא צוות כל כך מקצועי להצלחת חיי הילד.

המשיך הרב בידרמן ואמר: לפעמים יהודי צועק בתפילה, צועק ולא נענה, הוא לא מבין למה השם יתברך לא מתייחס מיד לצעקותיו, אבל באמת אם משמים לא עונים כנראה שטמונה בזה הצלה גדולה... אבל הכל בתנאי? שלא יפסיק לצעוק!!!

הפסקת חשמל

סיפרתי בספר "בטחתי ונושעתי" שפעם הייתי נוכח במעמד "הכנסת ספר תורה", הכל היה מתוכנן ומוכן כנדרש, והנה לקראת סיום התהלוכה התקרבו אל עבר בית הכנסת אשר אליו אמורים להכניס את ספר התורה תוך כדי ריקודים, ולאחר מכן אף לערוך שם את סעודת המצווה, אלא שלפתע "חשכו עינינו", בית הכנסת היה חשוך, בדיוק באותו הזמן נהייתה הפסקת חשמל בלתי צפויה בכל השכונה שלקחה מספר שעות, והדבר גרם עוגמת נפש

המרובה והממון הרב הלכו לטמיון. אמר לו הצדיק: תלמידי היקר! התאמצת מאד למען היין המשובח והמהודר במיוחד, אך לצערי דבר אחד שכחת! שכחת להתפלל... ובלי תפילה אף דבר אינו בטוח. כי "אם השם לא ישמור עיר שווא שקד שומר", וגם עשיר העולם יכול למות מרעב בתוך הכספת שלו... הכל תלוי רק בסייעתא דשמיא, ולכן צריך תמיד ללוות את כל המעשים בתפילה מרובה, מתוך אמונה שרק הקב"ה הוא בעל הכוחות כולם. כי אצל יהודי הכל הולך רק עם תפילה. הקב"ה אוהב כל כך לשמוע את הקול שלנו, ופעמים רבות הוא מעכב את הישועה שלנו עד שניזכר להשמיע את קולנו...

הילד שתה משקה רותח

סיפר לאחרונה הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א על ילד קטן ששתה במהירות תה רותח, ומיד החל לזעוק מכאבים מחמת שקיבל בגרונו כוויה גדולה, ההורים הזעיקו את כוחות ההצלה, כשכל הזמן נשמע ברקע קול בכיו הגדול של הילד. פרמדיקים פינו את הילד באמבולנס כשלהגע אינו פוסק מלצווח בקול רם, ההורים המודאגים ניסו לבקש מהפרמדיקים שייתנו לילד תרופת הרגעה אך הם סירבו והסבירו שעל פי החוק אסור להם לתת תרופות, ההורים לא יכלו לשאת את בכיו הרם של בנם ולכן ניסו שוב ושוב להתחנן ולבקש שינהגו איתם לפני משורת החוק ויתחשבו במקרה החריג של בנם, אך הצוות סירב לתת תרופה שכזאת.

והנה מיד כשהגיעו לבית החולים ביקשו ההורים מצוות המיון שייתנו תרופת הרגעה לבן, הצוות הגישו לו תרופה ולא עברו דקות רבות עד שקול בכיו של הילד הושתק

גמורה, כי זהו העיקר, התפלה הבאה ממעמקי הלב, דכתיב "ממעמקים קראתיך".

בספר "המאורות הגדולים" מסופר: כשהתפרסם מרן ה"חפץ חיים" זצ"ל בעולם ואנשים החלו לבא לקבל ברכה מפיו, הוא היה תמה ואומר: "היתכן שבמקום שנמצא המלך, יגישו בקשות לעבדו? הלא הקב"ה בכבודו ובעצמו בקרבתכם, ובידכם להציע את בקשותיכם לפניו, ולמה לכם לפנות לאדם קטן ופשוט כמוני, שאינו יכול לעזור לכם במאומה?" הוא היה מייעץ לכל אחד לשפוך שיחו לפני ה' בדברים היוצאים מן הלב, כבן אל אביו, ויבקש במילים פשוטות שירחם עליו ויגמול חסד איתו, ואז מובטח לו שה' ישמע לבקשתו ("מורשת אבות" בראשית כ"א י"ז, קונטרס "כי אתה עמדי"). וראיתי מביאים שאמר מרן ה"חזון איש" זצ"ל להגרא"צ טורצין זצ"ל: "אם אדם לא מבקש ומודה על כל דבר לה', האמונה נחלשת עד שבסוף הוא מוריד את הכיפה...". ובוודאי מידה טובה מרובה – מי שמרבה להודות ולבקש על כל דבר, מתוך תחושה שהקב"ה נמצא כאן ממש לידי, והוא מצפה כל כך לשמוע אותי ולעזור לי, אז הוא מתעלה כל הזמן בעבודת האמונה.

כתב ה"בית יעקב" (פ' ויצא) וזה לשונו: "שמעתי ממורי הצדיק הקדוש מפרשיסחא זצ"ל עצה לכל בר ישראל... להיות תמיד דבוק בעבודתו יתברך, הוא שירגיל תמיד עצמו להתפלל ולבקש ממנו יתברך על כל דבר, מקטן ועד גדול, ואל יחשוב אדם שצריך לזה התבודדות בטלית ותפילין, רק בכל מקום שעומד אז, אפילו בשוק, יראה אם הוא מקום נקי... ויבקש מהשם יתברך,

מרובה לכולם ומיד "למדנו לקח" עד כמה יש צורך להתפלל על כל דבר, כי גם אם נהיה הכי "מסודרים" והכל יהיה ממש מושלם, אם לא תהיה סייעתא דשמיא, בסופו של דבר יהיו בעיות.

וכך היה נוהג בעל ה"יסוד ושורש העבודה" זצ"ל שהיה מתפלל על כל דבר ודבר, ולדוגמא, כשעבר ליד בית הנוטה ליפול היה מבקש מהשי"ת שלא יפול עליו הבית, וכשעבר משם בשלום היה מודה להשי"ת על הצלתו (מובא בצוואתו אות כ"ו-ל"ב), והעיד ה"חוזה מלובלין" זצ"ל שגילו לו מן השמים שחשובה מאד הנהגתו התמימה של ה"יסוד ושורש העבודה", אשר היא נובעת מאמונה חזקה בהשגחה פרטית ("שומר אמונים" מ' השגחה פרטית פכ"ג).

וכך אומר רבי יהונתן איבשיץ זצ"ל מעניין התפילה (בספרו "יערות דבש" דרוש א'): "כללו של דבר, אין דבר מה שרצונו לעשות בו ביום, מה שלא יתפלל לה' להצליחו ולהוליכו בדרך הישר ונכון, ואין צריך לומר אם יש לו חס ושלום איזה צרה בתוך ביתו, שצריך להתפלל, וכן אם יש לו איזה שמחה, שיתפלל שלא יחטא בשמחה וכו', ועל כל ענין מה שעוסק, יתפלל בלשונו, ואף כי לשונו לשון לעג ואינו יכול להתפלל בלשון עברי כראוי, הוא חביב לפני הקב"ה כאילו הרבה להתפלל בלשון רחבה שפה ברורה ונעימה וצחה. ועל יד תפלה זו, ישמע ה' לקולנו ויצא לנו תועלת, כי תפלה זו ודאי בכונה, ולא יהיה פיו ולשונו מדבר ולבו בל עמו, כמדבר בהרגל וכמצוות אנשים מלומדה, כי אם מתפלל בכל יום דבר חדש מה שצריך לו באותו זמן ועת, וגם מסדר תפלתו בפיו אם כן לזה צריך כונה ודאי ואי אפשר להתפלל בלי כונה מיוחדת, ואם כן יוצא ידי תפלה

לכל יהודי בכיסו... אך טעות גדולה היא בידם, כי כדי לקנות אמונה צריך האדם לעבוד בכל יום ויום, אחרת לא יוכל לקנות אותה. ואם תרצה לדעת היאך יקנה, הנה אני אשאל אותך: מה תעשה בצאתך לרחובה של עיר לקנות מנעלים לרגליך תחת המנעלים שנקרעו? הרי תיקח מעות מכיסך ותצא לשוק לקנות נעלים. דע לך כי לא כך היא דרכה של תורה. אלא עמוד לרגע, בסמוך לפתח הבית, ופתח פיך להשם האלוקים שיזמין לך נעלים מתאימות במידה הנכונה, שתזכה לפנות אל המוכר הראוי וטוב עבורך, ואף גם הסכום שיושת עליך יהיה כראוי וכהוגן, ואחרי התפילה הזאת תצא לשוק ותצליח בכל אשר תפנה. המשיך ה"חזון איש" ואמר: כמו כן בפנותך דבר יום ביומו לקנות לחם וחלב לבני ביתך, אין הדברים פשוטים כלל וכלל, אלא העתר בתפילה לקדוש ברוך הוא שתזכה למצוא את מבוקשך בנקל. כך נמצאת עובד את השם כל ימי חיך - עובד על קניין האמונה. וזה העניין, אם היה אותו בחור עובד על האמונה כראוי בימי בחרותו, בהיותו בישיבה, הייתה האמונה נקנית להיות לו "קנין נפש", ולא היה מאבד את בהירות דעתו ושלוות נפשו בצאתו לאוויר העולם, ולא היה נופל כל כך ממדרגתו.

ובודאי ימלא שאלתו שומע תפילת כל פה, ועל ידי זה יהיה תמיד דבוק בהשם".

תעלומה מוזרה ביותר

מסופר על מרן ה"חזון איש" זצ"ל שאמר כי אחד הדרכים להתחזק באמונה הוא על ידי שיתרגל על כל דבר קטן וגדול שחפץ בו - לבקש מאת השם שיתן לו, וכאשר יקבל אותו ייתן תודה מיד בפה מלא להשם על שנתן לו ("מעשה איש" ח"ט, רפ). ופעם אמר ה"חזון איש" זצ"ל למרן רבי חיים קניבסקי זצ"ל: מה ההסבר לכך שפעמים רבות הננו רואים בחור אשר נחשב בהיותו בישיבה לבחור תלמיד חכם וירא שמים, ולאחר הנישואין פתאום הוא נהפך להיות לאיש אחר ללא התמדה בתורה וללא עבודת התפילה וממש נהפך להיות מפשוטי העם? ומעתה באנו לחקירה, האם בהיותו בישיבה היה באמת תלמיד חכם וירא שמים, אלא שלאחר נישואיו, בצאתו ל"אוויר העולם" נצטנן מיראתו, או שמא, כבר בהיותו בישיבה הוא לא היה מי יודע מה... אלא שהסתיר זאת תחת לימודיו ותפילותיו - כיון שלא היה בא במגע עם באי עולם? וה"חזון איש" המשיך וענה על כך: התשובה האמיתית היא כי באמת כבר בהיותו בישיבה לא היה מצבו כל כך חזק, כי הכל חושבים שהאמונה נמצאת

סיפור בהמשכים מבית לעלוב

שמך", הנה הסיפור: הרב שמעון טיקוצקי סיפר סיפור מרעיש על ישועה פלאית, שעובר בימים אלו מפה לאוזן ומכה גלים, סיפור שתחילתו בז' שבט בעיירה לעלוב שבפולין בהשתטחות על ציונו של הרה"ק רבי דוד זי"ע ביום ההילולא בשנה האחרונה,

לאחר שבגיליון חודש אלול אשתקד הבאתי סיפורים מכוחה של שתיקה בשעת התפילה על פי דרכו של הרה"ק רבי שמעון נ"ג מלעלוב זצ"ל, התגלגל לידי בס"ד סיפור מרתק ומחזק במיוחד, שהתפרסם בגיליון "אוהל מועד" והובא בקונטרס "כולנו יודעי

הפך כינויו בקרב ידידיו 'יוסף הצדיק'. השנים חולפות. 'יוסף הצדיק' כבר חצה את העשור השני לחייו, כבר בן שלושים, שלושים וחמש, ארבעים! ועדיין לא זכה למצוא את זיווגו. כל מי שמתוודע לסיפור לא יכול להישאר שווה נפש ומתגייס לעניין, מנסה לתרום את חלקו, למצוא שידוך הגון עבור הבחור היקר, אך אפס, נראה כאילו ננעלו שערי שידוך בפניו.

כמה ימים לפני ז' שבט תשפ"ב, היולדת הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע, ניצתה בליבי החלטה פנימית: אני נוסע השנה ללעלוב, לציון המפורסם מדורי דורות כמקום המסוגל לישועות שלא כדרך הטבע, כדי להתפלל עבור יוסף יובל. ברגע האחרון הספקתי לרכוש כרטיס לנסיעה 'מורחבת', מהשבת שלפני ההילולא, כולל נסיעה לליז'ענסק ביום שלמחרת ההילולא.

באמתחתי הייתה רשימה של כמה קרובי משפחה הזקוקים לישועה שהתכוונתי להזכיר בלעלוב, אך השם הבולט כאמור היה 'יוסף יובל בן רחל', יצאתי מתוך החלטה נחושה לפעול עבורו ישועה בציונו של הצדיק האוהב ישראל מלעלוב. אגב, זו לא תהיה הפעם הראשונה שאני נוסע ללעלוב ליום ההילולא, לפני 11 שנים זכיתי לנסוע, והרושם המרומם שנותר חקוק בעצמותי גרם לי לחזור שנית. וכך, בין מאות היהודים שעשו את השבת המרוממת שלפני ההילולא, בצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א בעיירה לעלוב, נמצא גם ר' יחיאל, ששפתיו לא מפסיקות להתפלל ולבקש על הציון עבור הישועה לשמה הגיע.

ביום ההילולא עצמו שחל השנה ביום ראשון, הוא התפלל ושפך דמעות כמים על

וסופו באישון ליל בהר הזיתים בקבלה טובה שנתקבלה על ציונו של כבוד קדושת מרן האדמו"ר מלעלוב זי"ע. כדי לשמוע את כל פרטי הסיפור מכלי ראשון פנו ממערכת "אוהל מועד - לעלוב" לבעל המעשה, הרה"ח ר' יחיאל סגל שליט"א, מיקירי חסידי ויזניץ בבני ברק, שניאות לגולל את הסיפור המלא, מכלי ראשון, במטרה לעורר את הציבור ולפרסם בריש גלי עד היכן מגיעה כוחה הסגולי של הקבלה וההתחייבות: 'שלא לדבר בעת התפילה', על ציונו של כ"ק מרן האדמו"ר רבי שמעון נ"נ מלעלוב זי"ע, קבלה שבכוחה לפעול ישועות וכל מיילי דמיטב. כפי שעולה מהסיפור שלפנינו.

פרק ראשון:

ז' שבט לעלוב, תשפ"ב, בשנים האחרונות זוכה אני לסייע לבחור יקר ערך שישמו הוא 'יוסף יובל בן רחל'. מדובר בבחור שנולד למשפחה שאינה שומרת תורה ומצוות, אך הוא עצמו מיום עומדו על דעתו התקרר לכור מחצבתו, והפך לבעל תשובה אציל נפש, עובד ה' משכמו ומעלה. לאחר כמה שנים בישיבה הרגיש יוסף יובל שהגיע זמנו להקים בית נאמן בישראל, המושגת על התורה ואדני ההלכה, אלא שכאן נתקעה הרכבת על הפסים. שום שידוך לא קרם עור וגידים. כל הצעה שעלתה והציתה שביבי תקווה, נתקעה חיש מהר וירדה כלעומת שבא, כל פעם מסיבה אחרת.

אגב, שמו המקורי של הבחור היה 'יובל' בלבד, אך במהלך השנים הוא נכנס אל מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל וביקש להתברך מפיו, והורה לו הגר" להוסיף את השם 'יוסף' לשמו המקורי יובל, ועד מהרה

נוהג לקצר ולצאת מצד מזרח, לכיוון רחוב 'קהילות יעקב'. והנה כשהוא חולף ליד ציונו של מרנא ה'חזון איש' זצוק"ל, הוא מבחין בדמות של יהודי נכבד העומד תחת מטרייה ושקוע בתפילה נרגשת. כשהוא מתקרב מעט יותר הוא מגלה שמדובר בהגה"צ רבי יצחק קולדצקי שליט"א, [לא הכרתיו אישית קודם, הוא מבהיר, רק על פניו זיהיתי אותו]. חתנו הנודע של מרן שר התורה הגאון רבי חיים קנייבסקי זצ"ל. בהתקרבו אליו הוא מבחין שממש ברגע זה מסיים רבי יצחק להתפלל וסוגר את התהילים. בהחלטה של רגע הוא ניגש אליו כדי לבקש את ברכתו עבור יוסף יובל.

במילים קצרות הוא מספר על הבחור בעל התשובה המתקשה במציאת זיווג, לאחר שכל ניסיון וכל מאמץ לא הניב פרי, "בחור כזה 'הכל קרוביו', כולם מחויבים לעזור לו", הוא מפציר נרגשות, "אנא התפללו למענו, הזכירו אותו לישועה". הרב קולדצקי שליט"א נועץ מבטו ביהודי החסידי שלפניו, מתהרהר קלות. "זקוקים אתם לישועה?" הוא אומר בטון נחרץ, "פארט קיין לעלוב, תסעו ללעלוב!"... מילים שלא ייאמנו למי שקרא את הסיפור עד כאן.

נשימתו של ר' יחיאל נעתקת, ליבו פועם בחוזקה, ראשו מסתחרר קלות. "מה זאת אומרת סעו ללעלוב?" הוא משתומם, "הרי רק עכשיו חזרתי מלעלוב, לפני יומיים בלבד נחתתי חזרה מפולין". "לא" מתחייך הרב קולדצקי, "לא התכוונתי שתיסע לעיירה לעלוב בפולין, התכוונתי שתיסע לציונו של כ"ק האדמו"ר מלעלוב זי"ע בהר הזיתים, ותבטיח הוסיף הרב קולדצקי בגילוי לב, "שאני עצמי ראיתי ישועות ודברים מופלאים בכוחה של סגולה נפלאה זו. מאז

הציון, ובמהלך עריכת השולחן הטהור אף זכה לגשת אל כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א ולמסור לו קוויטל ולהזכיר בפרוטרוט את הבחור בעל התשובה, יוסף יובל, הזקוק לשידוך. למחרת ההילולא הוא עדיין נשאר בלעלוב וזכה לשגר שוב קוויטל מיוחד באמצעות המשב"ק הרה"ח ר' אהרון לוסטיג שליט"א, לקודש פנימה, בו ביקש שוב על הבחור יוסף יובל, בהסבירו שמדובר בבחור שיש לו קשר עמו. באותו יום הוא המשיך עם קבוצת חסידים לליז'ענסק ומשם חזר, בשעת ליל, לארץ ישראל. "אך כל זה רק הקדמה", כפי שהוא אומר.

פרק שני:

בית החיים ויז'ניץ ב"ב יום שישי ערש"ק פרי בשלח – שבת שירה. גשמי ברכה שוטפים את מצבותיו הלבנבנות של בית החיים ויז'ניץ בפאתי בני ברק. רק יחידי סגולה, בודדים, שוהים במזג אוויר שכזה בבית החיים, תחת כיפת השמים, אחד מהם הוא ר' יחיאל דגן. "ערב שבת בשלח, פרשת קריעת הים" הוא מסביר, "הרגשתי דחף פנימי ללכת ולהתפלל לזיווגו של הבחור יוסף יובל, שהרי אמרו חז"ל 'קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף', ובשבת כזו בה קוראים על קריעת הים – הקריעה מעוררת את הזמן. שעה ארוכה הוא עומד באוהל אדמו"רי ויז'ניץ וקורא פרקי תהילים בהתעוררות, לישועת הבחור היקר, שימצא כבר את זיווגו.

כשהוא יוצא מפתח האוהל החמים טופחים בפניו זרזיפי מים שמזכירים לו שבחון, בעולם, מתחוללת כעת סערת גשמים. באורח יוצא דופן הוא החל לפסוע לכיוון הדרומי של בית החיים, למרות שתמיד הוא

להתפלל בארץ ישראל. בימים הקרובים הוא החל להתעניין בכל דרך כיצד מגיעים, והיכן מיקומו המדויק של ציונו של רבינו זי"ע בהר הזיתים, מה שהתברר לו כפרוייקט לא פשוט למי שאינו נמנה על חסידי לעלוב ושבילי הר הזיתים אינם נהירים לו.

לאחר מסע בירורים קצר הוא הגיע אל הרה"ח ר' יוסף גולדברג שליט"א, סיפר לו על העניין וביקש את עזרתו. ר' יוסף שליט"א בשמעו את הסיפור הציע בפשטות להצטרף בעצמו לנסיעה להר הזיתים, ולהיות 'מראה מקום' עבור הזקוק לישועה, מה גם שמדובר היה בשבוע של פרשת משפטים – ימי השובבי"ם. הנסיעה נקבעה ליום חמישי בלילה – ליל שישי. עודו מתכנן את הנסיעה לירושלים, פונה שלא לדבר בשעת התפילה", תמה הבחור כצפוי באוזניו, והוא חזר על דבריו של הרב קולדצקי: "יש כח מיוחד ל'קבלה' בפה מלא". "אם כך" אומר הבחור, "אקבל זאת על עצמי בלי נדר".

בבוקרו של יום חמישי מקבל ר' יחיאל שיחת טלפון נרגשת מהבחור. "אני חייב לומר לך שצדקת, כבר שנים שאני נוהר מלדבר בעת התפילה, אך מעולם לא היה לי ניסיון של ממש לשוחח. "והנה היום, זמן קצר לאחר שדיברנו על ה'קבלה', אירע לי ניסיון עצום לדבר, באמצע תפילת שחרית ניגש אלי משהו בשאלה דחופה וניסה בכח ובעקשנות לחלץ מפי תשובה, היה לי ניסיון גדול לנצור את פי בכח". ראה מה כוחה של קבלה, עד כמה היצר לא יכול לסבול שיהודי מקבל על עצמו דבר ב'קבלה', אני כבר מבין איזה כח עצום יש כאן. בערבו של יום חמישי, שעה קלה לפני הנסיעה התברר שהבחור עצמו, יוסף יובל, לא יוכל להצטרף

שהתוודעתי אליה, כבר זכיתי לנסוע כמה וכמה פעמים לציונו של הרבי מלעלוב בהר הזיתים, למעני ולמען יהודים אחרים שנזקקו לישועה". קבלנו על עצמינו להתחזק בזהירות מלדבר בעת התפילה, והדבר פועל! הישועות לא מאחרות לבוא!".

[מאוחר יותר יספר הרב קולדצקי שליט"א לר' יחיאל, על האופן בו נחשף לסגולה זו, לאחר שבהשגחה פרטית הגיע לידיו ספרו הנפלא של האי ספרא רבא, הרה"ח רבי יאיר ווינשטוק שליט"א, 'הרבי הקדוש מלעלוב', בו הוקדש פרק נרחב לפעלו של רבינו ועמידתו על המשמר בנושא זה בחיי חיותו, וגם על הישועות הפלאיות שנראו לאחר הסתלקותו, לכל אלו שהבטיחו על ציונו הקדוש 'שלא לדבר בשעת התפילה'. "כבוד הרב" נענה רבי יחיאל, "אני מכיר היטב את הבחור המדובר, הוא לא מדבר מעולם בשעת התפילה, לשם מה לו לנסוע ולקבל על עצמו דבר שהוא במילא מקפיד עליו". "לא" עומד הרב קולדצקי בתוקף על דבריו, "ל'קבלה' יש משמעות אחרת, יש תוקף וכח אחר לגמרי כשמקבלים דבר ב'קבלה' גמורה. אמור לבחור שיקבל על עצמו בפה מלא שלא לדבר בשעת התפילה, ובעז"ה יראה ישועות. המילים האחרונות הממו את ר' יחיאל, הוא כבר נוכח לראות שדבר לא פשוט קורה כאן. הוא נסע ללעלוב כדי לפעול ישועה, וכאן בארץ ישראל, כעבור יומיים, הוא מקבל שוב הפנייה בהשגחה פרטית, להשתטח על ציון נכדו של הרבי ר' דוד, ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע. לרגע הרגיש מעין תחושתו של ר' אייזיק ר' יעקל'ס, שנסע לחפור ולחפש אוצר מתחת לגשר, ולבסוף התברר שהאוצר נמצא אצלו בבית. הוא נסע לפעול ישועה בפולין, ומשמים משגרים אותו בדרך פלאים

שבא בקשרי שידוכין בשעה טובה ומוצלחת!

בין הנוכחים בשמחת האירוסין המרגשת, עבר הסיפור המופלא מפה לאוזן והיכה גלים, ומני אז הוא הולך ומתפרסם ברחבי העולם היהודי, ובכל מקום אליו הוא מגיע הוא מותיר רושם עצום, מעורר ומדרבן יהודים להתחזק ולקבל על עצמם בקבלה גמורה: 'לא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה' לסיום, מוסיף ר' יחיאל שליט"א, כששאלתי את הגה"צ רבי יצחק קולדצקי שליט"א את רשותו לפרסום המעשה, הוא נעתר לבקשתי בתנאי, שיחד עם הסיפור אפרסם גם דברי התעוררות במעלת השתיקה בשעת התפילה וקריאת התורה. פניתי איפוא מוסיף ר' יחיאל, אל הרה"ח ר' מרדכי גלבשטיין שליט"א, מחשובי אנ"ש ומנהל ת"ת דחסידי לעלוב בבני ברק, והוא חזר באוזני על אמרת קדשו של הרבי זי"ע על כח וסגולת השתיקה בשעת התפילה לפעול ישועות ליהודים. וכך היה אומר הרבי זי"ע על הפסוק במגילת אסתר: "ואם החרש תחרישי בעת הזאת רווח והצלה יעמוד ליהודים": 'בעת הזאת' – הכוונה לשעת התפילה, כמו"ש (תהילים סט, ד). 'ואני תפילתי לך ה' עת רצון', דעל ידי שמחרישין בעת התפילה, מביאים בכך רווח והצלה עבור כלל ישראל. ועוד היה אומר הרבי זי"ע על הפסוק 'שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו', די"ל שהפסוק רומז על שעת התפילה, יהודי השומר פיו ולשונו מלדבר בעת התפילה, 'שומר מצרות נפשו', וניצל מכל דבר שאינו טוב, עכד"ק.

יהי רצון שנזכה לנצל את כוחה הגדול של התפילה, ויתקבלו כל תפילותינו לרחמים ולרצון, אמן.

לנסיעה, אך הדבר לא הרפה את ידיו של ר' יחיאל, הוא ביקש את רשותו לשמש כשלוחו ולקבל בשמו את ההבטחה על הציון, בגדר 'זכין לאדם שלא בפניו', כשבנוסף הוא עצמו התכוון לקבל על עצמו להתחזק בנושא, לזכותו וישועתו של הבחור.

פרק שלישי:

בציון הרבי זי"ע בהר הזיתים יום חמישי בלילה, אור לערש"ק פרשת יתרו, קבלת התורה, חמישה יהודים מטפסים במדרגות המוליכות לציונו של כ"ק אדמו"ר זי"ע, ביניהם ר' יחיאל, ר' יוסף גולדברג, ועוד כמה יהודים שאף הם זקוקים לישועות והצטרפו לנסיעה. השתטחות נרגשת, פרקי תהילים קורעים את הדממה החשוכה, בשפתיים דולקות ובלב הומה מקבל ר' יחיאל על עצמו ובשליחות של הבחור את הקבלה הגמורה שלא לדבר בעת התפילה. בסיום המעמד קורא ר' יחיאל את ה'מי שברך' המפורסם שחיבר בעל התוספות יום טוב לזכות 'כל מי ששובר פיו ולשונו שלא לדבר בעת התפילה', וכולם עונים אמן בלב נרגש.

מייד ביציאה מבית החיים, מתקשר ר' יחיאל אל הבחור יוסף יובל ומספר לו על המעמד רווי ההתעלות שעבר עליו כעת בציונו של הרבי מלעלוב, ומעורר אותו לשמור ביתר שאת על הקבלה שקיבל בשליחותו. לא ניכנס לפרטי הדברים שהתגלגלו במהירות מרגע זה ואילך, אך זאת נאמר: ביום חמישי בלילה ערש"ק פרשת משפטים תשפ"ב, שבוע בדיוק מיום ליום מאז הקבלה על ציונו של אדמו"ר זי"ע, נחוגה שמחת ה'זוארט' של הבחור החתן החשוב יוסף יובל שיחי',

כי אם גלה סודו אל עבדיו

ואינטרסים אישיים, אלא כולם אצלו שווים, זהו בחינה של מידת ההשתוות.

מהו בחינת מידת השתוות? פשט אחד בזה כדאיתא במתניתין "ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך בכל מידה ומידה שהוא מודד לך הווי מודה לו במאוד מאוד זהו הפשט "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", לא יהיה לו שום אינטרסים, דכל מה שהשם נותן לו שיהיה אצלו שווה, גם אם הוא בעת צרה ח"ו שיקבל באהבה און זאל אראפ לייגן דו קאפ (ושיריד את ראשו) כמובא בגמ" "כל גל וגל שבא נענתי לו בראשי, ובוזה מתבטל הצרה.

ובירך בברכה מיוחדת:

ה' יעזור שיתבטלו כל גזירות רעות, מעל כל ישראל להעביר את מחשבת המן הרשע, ישנם כל מיני רשעים, לא הכוונה רק הרשעים שהיו אז, אין הכוונה דווקא איראן אלא כתיב "בכל משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר,

שהקב"ה יבטל כל גזירות קשות ורעות, מהמדינות ומהעיריות ומהמשפחות, בכל משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר, "ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפול לפני רגליו", שהקב"ה יעזור אני מתחנן להקב"ה ברחמים ותחנונים שהקב"ה יעזור שיתבטלו כל גזירות קשות ורעות מעלינו ומעל כל בני ביתנו ומעל כל הנלווים אלינו ומעל כל עמו בית ישראל בכל מקום שהם, שהקב"ה יעזור שיהיה ונהפוך הוא שיתהפך ויהיה מצרה לרצה ומנגע לענג.

בהמשך דיבר הרבי על איך הקב"ה כביכול עושה תשובה: אמרתי בשבת בשם הרה"ק מסאטמר זיע"א מי שלא מאמין שהקב"ה סולח ומוחל עושה כל יום 3 פעמים ברכה לבטלה

במלאות ארבע שנים [ט"ז במר-חשוון] להסתלקותו של מורנו ורבנו שנשא על לוח לבו את כל הדור, והיה עמוד התפילה והלב של דורנו, סמל ומופת של "עובד השם באמת", שמסר נפשו על עמל התורה קיום מצוותיה וגמילות חסדים, השיב רבים מעוון, העמיד תלמידים הגונים, והרבה בתעניות וסיגופים לישועת הכלל, כ"ק מרן האדמו"ר מקרעטשניף קרית גת זצוק"ל זיע"א בעל ה"נועם ישראל", אשר צפה מבעוד מועד את מגפת הקורונה וכן את המצב שבו גם ממשלת ימין לא תוכל לטפל יותר טוב באויבי ישראל.

כעת נגיש בפניכם דברי חיזוק עומצתיים ממרן האדמו"ר זצ"ל האקטואליים ביותר לעת הזאת שנראה כאילו דיברו אלינו כעת בבחינת "כי אם גלה סודו אל עבדיו" (מלוקטים מתוך גיליון נועם זיך פורים תשפ"ב).

פעם אחת בטיש פורים נדחפו מרוב דוחק והרבי זצ"ל העיר בכאב "פאר וואס דארף מען זיך

שלאגן? דאס איז א מעשה שטן" (למה צריך לדחוף זה מעשה שטן) "זה כל הסיפור ומפה מגיעים כל הצרות, ממריבות. והתיקון לכך הוא "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים", מדוע יום הפורים גדול כ"כ? הגדולה של פורים הוא כי בפורים אם מתנהגים כראוי... יכול להיות תורה ועבודה והכל אבל אם אין אהבת ישראל - אין אהבת התורה ואין אהבת השי"ת.

באותו הטיש הרבי זצ"ל דיבר במעלת

קבלת הדינים באהבה: "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי", שהאדם צריך להיות כל כך שמח ודערהויבן (ומרום) שלתת לאוהבו או לשונאו זהו אצלו אותו דבר, הוא לא עושה חשבונות פרטיים

השנאת חנם, ולמה נכנס שנאת חנם אפי" במקצת סנהדרין, מכיון שעדיין לא הגיע הזמן, והשטן עובד רח"ל, ולכן זה התשובה והתיקון של פורים "משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים" ו"לעשות אותם ימי משתה ושמחה" לשמוח עם כל אחד ולא לעשות חשבונות. וזהו "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע" שלא יעשה שום חשבונות, בלי שום הקדמות ושום אינטרסים, "חייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע" בין אוהב לאוהב, אהבת חנם לכבד כל אחד ולא לפגוע באף אחד ח"ו לשמוח בשמחת אחרים ולהשתתף ה' ישמרנו ויצילנו בצערם וביגונם של אחרים, ולא לעשות שום חשבונות פרטיים, אבל הקב"ה נתן לנו דרך שלא נצטרך ח"ו להראות את האהבת חנם ע"י צרות אלא ע"י שמחה וששון, "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", "אורה זו תורה ששון זו מילה".

שיהיה בעז"ה "ויפקד המלך פקידים בכל מדינות מלכותו", שה' יעזור שכל היהודים שצריכים להיפקד בילדים לחיים שה' יפקדם בילדים טובים, ואלו שצריכים זיווגים שה' יפקדם בזיווגים דזה עד בכלל דבלי זיווג אין ילדים והם גם בכלל, אבל צריך לבקש על זה במיוחד דכתיב "ויקבצו את כל נערה בתולה" שה' ישלח את הזיווג הנכון ואז יבוא הגאולה דהרי איתא בגמ" "אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף", "ויקבצו את כל נערה בתולה טובת מראה אל שושן הבירה" וזה בעצמו מביא את הישועה.

שהשי"ת יעזור שכל היהודים שצריכים להיוושע בילדים טובים ובריאים וזיווגים טובים, ושה' יעזור שיהיו כולם הורים בריאים ואבות ואמהות בריאים, ושיזכו להכניס את כל הילדים תחת החופה בכל הבריאות ובהרחבה גדולה, ושה' יעזור שיושפע השפעות טובות וברכות טובות, ועשרת אלפים ככר כסף "שה' ישפיע עשירות על כל היהודים" את עושר כבוד מלכותו" שזה הכבוד של ה' שיהודים יהיו עשירים שלא יחסר להם כלום שיוושעו בכל טוב.

זכותו תגן עלינו שכל הברכות שבירך יתקיימו בנו ושנוושע בגאולת עולמים במהרה בימינו.

של "חנן המרבה לסלוח", והלוא איתא בגמ" "מי שאומר שהקב"ה וותרן יותרו חייו"? אלא התיישבתי בדעתי שהפשט הוא, דמי ששב הקב"ה מוחל וסולח, ומי שח"ו אינו שב זהו מי שאומר שהקב"ה וותרן יותרו חייו ח"ו. כתוב במגילה "והמלך שב" כביכול הקב"ה עושה תשובה, מהו כביכול התשובה של הקב"ה? "וינחם ה' על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו".

חשבתי היום "וינחם ה' על הרעה אשר דיבר לעשות לעמו" וכתב עוד "וינחם ה' כי עשה את האדם", וינחם מלשון נחמה ג"כ שהקב"ה ינחם אותנו, ינחם אותנו וירפא אותנו וירפא לכל שברנו ומכאובינו וירפאנו מכל תחלואינו וישמחנו כימות עיניתנו.

סיים הרבי בחיזוק מיוחד בעניין אהבת ישראל והקשר לגאולה השלימה: "כי גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל המדינות. כי מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרוב אחיו". מרדכי הצדיק היה גדול ליהודים רבן של כל בני הגולה, הוא הביא את הישועה לכל עם ישראל, ואעפ"כ "רצוי לרוב אחיו" אומרת הגמרא "לרוב ולא לכל אחיו" למה? איפה הרבן של כל בני הגולה הראש כולל?

כך אומרת הגמרא? "שפירשו ממנו מקצת סנהדרין", זה היה הבעיה, שבעת ההוא היה יכול אז להיות כל הישועה והגאולה השלימה, אילו הקב"ה היה אז עושה עת רצון גדול, אלא דהיה פגם באמונת צדיקים, שפירשו ממנו מקצת סנהדרין, שאתה יכול להיות יהודי מכובד וחכם ואפי" מהסנהדרין וח"ו ג"כ לטעות, "אשר נשיא יחטא"... ח"ו, שאם לא הגיע הזמן של הקץ, כמו שהגמ" אומרת "לא היו ישראל ראויים לאותו מעשה אלא להורות תשובה".

מה היה כל הפגם שהרי "לעשות אותם ימי משתה ושמחה ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" נו... הכל טוב ויפה אבל היכן הגאולה? למה יהודים מומשיכים לסבול צרות רח"ל, ובכל יום ויום הצרות מרובות מחברתה, הורגים רח"ל יהודים בכל העולם כל יום, מכיון שרצוי לרוב אחיו ולא לכל אחיו בגלל

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' אברהם אריה
בן ר' מאיר שלמה פיגה ז"ל
נלב"ע ז' כסלו תשפ"ג

לעילוי נשמת

רבי יוסף בן חנינה דויאב
ז"ל

לעילוי נשמת

הרה"ח ר' יוסף בלעדי

בן ר' אברהם אלכסנדר הלוי ז"ל
נלב"ע כ"ח מנחם אב תשפ"ג

זכות זיכוי הרבים לטובת נשמת האדמו"ר מנדבורנה

הרה"ק רבי יעקב ישכר בער

בן הרה"ק רבי חיים מרדכי זצוקללה"ה זי"ע

נלב"ע ז' אדר תשע"ב

לזכות התורם, לברכה והצלחה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו

לרפואת מאיר בן דינה

לרפואת רחל צפורה פייגא בת ציונה צירל דבורה

לרפואת אליהו בן רחל